atteſtatus eſt; cur nos apud quemlibet invenerimus, quod Chriſti eſt, & verum eſt, etiam ſi ille, apud quem invenitur, perverſus, & fallax eſt; non diſcernimus vitium, quod homo habet, & veritatem, quam non ſuam, ſed Dei habet? & dicimus, Sacramentum hoc verum eſt, ſicut ille ait, teſtimonium hoc verum eſt? Numquid ideò dicimus, etiam ipſe homo verax eſt, quia dicimus Sacramentum hoc verum eſt. *& paulò pòſt.* §. 3. Vos autem neceſſe eſt, ut ſemper erretis, quamdiu propter hominum vitia, Dei Sacramenta violatis, aut nos propter Dei Sacramenta, quæ in nobis [r] violare nolumus, etiam veſtri ſchiſmatis ſacrilegium aſſumere putatis. *Item.*

[r] *al.* vobis.

§. 4. Baptiſmo ergo [f] puritas à puritate, vel immunditia conſcientiæ, ſive dantis, ſive accipientis omnino diſtincta eſt. *Item.* §. 5. Memento ergo [t] Sacramentis Dei nihil obeſſe mores malorum hominum, quò illa vel omnino non ſint, vel minùs ſancta ſint. *Item.* §. 6. Quæro [u] ſi non habebat Saül Sacramenti ſanctitatem, quid in eo David [x] venerabatur? ſi autem habebat innocentiam, quare innocentem perſequebatur? Nam eum propter ſacroſanctam unctionem & honoravit vivum, & vindicavit occiſum. Et quia vel panniculum ex ejus veſte præcidit, percuſſo corde trepidavit. Ecce Saül non habebat innocentiam; & tamen habebat ſanctitatem, non vitæ ſuæ *a*, (nam hoc ſine innocentia nemo poteſt) ſed Sacramenti Dei, quod & in malis hominibus ſanctum eſt. §. 7. Nos dicimus [y] tale cuique ſacrificium fieri, qualis accedit, ut offerat, & qualis accedit, ut ſumat: & eos de ſacrificiis talium manducare, qui ad illa tales accedunt quales & illi ſunt. Itaque ſi offerat Deo malus, & accipiat inde bonus; tale cuique eſſe, qualis quiſque fuerit; quia & illud ſcriptum eſt [z]: *Omnia munda mundis.* Per hanc ſententiam veridicam, & Catholicam etiam vos Optati ſacrificio non eſtis polluti, ſi facta ejus diſplicebant vobis. Nam utique panis illius, panis luctûs erat, ſub cujus iniquitatibus Africa tota lugebat: ſed panem luctûs, omnibus vobis communem eſſe, omnium veſtrûm malum ſchiſmatis facit. *Item.*

[f] *Eod. lib. c.* 25.
[t] Ibid. *c.* 47.
[u] Ibid. *c.* 48.
[x] 1. *Reg.* 10. & 24.
[y] Ibid. *c.* 52.
[z] *Tit.* 1.

§. 8. Gratias Deo [a], quia tamdem confeſſus es poſſe valere invocatum nomen Chriſti ad aliorum ſalutem, etiamſi à peccatoribus invocetur. Hinc ergo intellige, cùm Chriſti nomen invocatur, non obeſſe aliorum ſaluti aliena peccata.

[a] Ibid. *c.* 54.

¶ CORR. ROM. *a Vitæ ſuæ.*] Sequebatur, *ſed unctionis*: quæ voces abſunt ab omnibus vetuſtis Gratiani exemplaribus, licèt in codicibus etiam Beati Auguſtini impreſſis legantur.

LXXXVIII. IDEM in Pſalmum 10. *in verſ.* Juſtus autem quid fecit? [c. an. 410. *in Africa.*]

Etiam per malum Miniſtrum dona Dei ad eos perveniunt, qui cum fide accipiunt.

[b] Ivo, *p.* 2. *c.* 105.
[c] *Joan.* 13. & 12.
[d] *Joan.* 6.
[dd] *Matth.* 10.

CHriſtus [b] quid fecit vobis, qui Traditorem ſuum [c] tantâ patientiâ pertulit, ut ei primam Euchariſtiam confectam manibus ſuis, & ore ſuo commendatam, ſicut ceteris Apoſtolis, traderet? Quid vobis fecit Chriſtus, qui eumdem Traditorem ſuum, quem Diabolum [d] nominavit, qui ante traditionem Domini, nec loculis Dominicis fidem potuit exhibere, cum ceteris Diſcipulis [dd] ad prædicandum regnum Cælorum miſit; ut demonſtraret dona Dei pervenire ad eos, qui cum fide accipiunt, etiamſi talis ſit, per quem accipiunt, qualis Judas fuit?

LXXXIX. *Item* GREGORIUS. [fortè c. an. 600. *Romæ.*]

Sacramentis, Epiſcopi malitia non nocet.

NOn nocet malitia Epiſcopi neque ad Baptiſmum infantis, neque ad Eccleſiæ confecrationem: quia Baptiſma à Deo datur, non ab homine venit; ſic & Euchariſtia; & omnia, quæcumque in altari ponuntur, non ab homine, ſed à Deo ſanctificationem accipiunt.

GRATIAN. „ SED objicitur illud

XC. HIERONYMI in Sophoniam, *c.* 3. [c. an. 387. *in Paleſtina.*]

Non verba ſed merita Sacerdotum Euchariſtiam faciunt.

[e] Ivo, *p.* 2. *c.* 110.

SAcerdotes [e], qui Euchariſtiæ ſerviunt, & ſanguinem Domini, populis ejus dividunt, impiè agunt in legem Chriſti, putantes Euchariſtiam, imprecantis facere verba, non vitam; & neceſſariam eſſe tantùm ſolennem orationem, & non Sacerdotum merita, de quibus dicitur [f]: *Et Sacerdos, in quo fuerit macula, non accedet offerre oblationes Domino.*

[f] *Levit.* 21.

XCI. *Item* ALEXANDER I. *Epiſt.* 2. [an. 116. *Romæ ad omnes Epiſcopos.*]

Tantò facilius Sacerdotes exaudiuntur, quantò apud Deum ſunt digniores.

[g] Ivo, *p.* 2. *c.* 69. & *p.* 6. *c.* 45.

IPſi Sacerdotes [g] pro populo interpellant, & peccata populi comedunt; quia ſuis precibus, & oblationibus ea delent, atque conſumunt: qui quantò digniores fuerint, tantò facilius pro neceſſitatibus, pro quibus clamant, exaudiuntur.

XCII. *Item* GELASIUS Elpidio Epiſcopo. [c. an. 497. *Romæ.*]

Non adeſt Sacramentis Spiritus Sanctus quæ per Criminoſos miniſtrantur.

[h] Ivo, *p.* 2. *c.* 90. & *p.* 6. *c.* 110.

SAcroſancta [h] religio, quæ Catholicam continet diſciplinam, tantam ſibi reverentiam vindicat, ut ad eam quilibet, niſi purâ conſcientiâ, non audeat pervenire. Nam quomodo ad Divini myſterii conſecrationem cæleſtis Spiritus invocatus [i] adveniet, ſi Sacerdos, & [k] qui eum adeſſe deprecatur, criminoſis plenus actionibus reprobetur?

[i] *al.* advocatus.
[k] *al.* etiam.

XCIII. *Item* GREGORIUS I. in Regeſto, *lib.* 1. *Epiſt.* 24 [l]. [an. 591. *Romæ Conſtantinopolim.*]

[l] Et Paſt. *p.* 2. *c.* 2.

Manus immunda, tacta inquinat, non mundat.

NEceſſe eſt, ut eſſe munda ſtudeat manus, quæ diluere ſordes curat: ne tacta quæque deteriùs inquinet, ſi fordida ipſa ſtercoris [m] lutum tenet: ſcriptum namque eſt [n]: *Mundamini, qui fertis vaſa Domini.* Domini etenim vaſa ferunt, qui proximorum animas ad interiora [o] perducendas, in converſationis ſuæ exemplo ſuſcipiunt.

[m] *al.* inſequens.
[n] *Iſaiæ.* 52.
[o] *al.* in interna ſacrificia. *al.* in æterna ſacraria.

XCIV. *Item* AUGUSTINUS *lib.* 50. Homiliarum, *homil.* 26. [26] [fortè c. an. 415. *in Africa.*]

Æquè ſervandum eſt verbum Chriſti, & corpus Chriſti.

[p] Ivo, *p.* 2. *c.* 106.

INterrogo vos [p] Fratres, vel Sorores: dicite mihi, quid vobis plus eſſe videtur, verbum Dei, an corpus Chriſti? Si verum vultis reſpondere; hoc utique dicere debetis, quòd non ſit minus verbum Dei, quàm corpus Chriſti. Et ideò, quanta ſolicitudine obſervamus, quando nobis corpus Chriſti miniſtratur, ut nihil ex ipſo de noſtris manibus in terram cadat; tanta ſolicitudine obſervemus, ne verbum Dei, quod nobis erogatur, dum aliud aut cogitamus, aut loquimur, de corde noſtro pereat: quia non minus reus erit, qui verbum Dei negligenter audierit, quàm ille, qui corpus Chriſti in terram cadere negligentiâ ſuâ permiſerit.

¶ PITH. [26] *Homiliâ* 26.] Ex Origene *Homil.* 13. in Exod. Vide Joan. Chryſoſt. *Homil.* 3. de Dei nat. Petr. Venerab. *Serm.* 4. de jejunio contra Petrobuſianos & Henricianos.

XCV. IDEM *lib.* 4. de Trinitate, *cap.* 14. [c. an. 410. *ibid.*]

De eodem.

[q] Ivo, *p.* 2. *c.* 107.

NEque poteſt [q] id ritè offerri, niſi per Sacerdotem juſtum, & ſanctum; nec niſi ab eis accipiatur, quod offertur, pro quibus offertur; atque id ſine vitio fit, ut pro Vitiolis mundandis poſſit offerri. Hoc certè omnes cupiunt, qui pro ſe offerri ſacrificium Deo volunt.

CÙM vita Sacerdotum Euchariſtiæ neceſſaria eſſe dicitur, non conſecrationi, ſed effectui intelligendum eſt. Non enim effectum ſalutis confert ei, quem merita faciunt indignum: potiùs completur in eo illud Apoſtoli [r]: *Qui manducat corpus Domini, & ejus ſanguinem bibit indignè, judicium ſibi manducat & bibit.* Ergo contra eos, qui crebra oblatione ſacrificii ſe putant poſſe mundari, non ceſſantes impiè agere in Legem Dei, intelligitur illud eſſe dictum Hieronymi [s]. Quòd verò Sacerdos, etiamſi malus ſit, tamen pro officio ſuæ dignitatis gratiam transfundat hominibus, teſtatur

« GRATIAN.
« [r] 1. *Cor.* 11.
« [s] Suprà *eâd. Sacerdotes.*

XCVI. AUGUSTINUS *in lib.* Quæſtionum Veteris Teſtamenti, *c.* 11. [fortè c. an. 389. *ibid.*]

Sacerdotes nomen Domini invocant, Dominus autem benedictionem præſtat.

[t] Ivo, *p.* 2. *c.* 100. Pann. *l.* 3. *c.* 79.
[u] *Num.* 6.

DIctum eſt [t] à Deo in Numeris ad Moyſem, & Aaron Sacerdotes [u]: *Vos ponite nomen meum ſuper filios Iſrael: ego Dominus benedicam eos:* ut gratiam traditio per miniſterium Ordinantis transfundat hominibus: nec voluntas Sacerdotis obeſſe, aut prodeſſe poſſit, ſed meritum benedictionem poſcentis. §. 1. Quanta autem ſit dignitas ordinis Sacerdotalis, hinc advertamus. Dictum eſt enim de neqüiſſimo Caipha interfectore Salvatoris, inter cetera [x]: *Hoc autem à ſemetipſo non dixit, ſed cùm eſſet princeps Sacerdotum anni illius, prophetavit.* Per quod oſtenditur Spiritum gratiarum non perſonam ſequi aut digni, aut indigni, ſed ordinationem traditionis; ut quamvis aliquis boni meriti ſit, non tamen poſſit benedicere, niſi fuerit ordinatus, ut officium miniſterii exhibeat. Dei autem eſt, effectum tribuere benedictionis.

[x] *Joan.* 11.

QUOD verò per Hæreticos Sacramenta dignitatis miniſtrata « GRATIAN.
dicuntur carere effectu, improbatur autoritate Anaſtaſii Papæ, «
qui ordinationem Acacii, quamvis Hæretici, ita ratam ap- «
probat, ut etiam eis, quos poſt damnationem ſuam bapti- «
zavit, vel ordinavit, in nullo ream perſonam nocuiſſe aſſerat. «
Sed hoc eum *a* illicitè, & non canonicè, immò contra de- «
creta ſuorum Prædeceſſorum feciſſe probant Felix, & Gela- «
ſius, qui Acacium ante Anaſtaſium excommunicaverunt, & «
Hormiſda, qui ab ipſo Anaſtaſio tertius eumdem Acacium «
damnavit. Unde etiam ab Eccleſia Romana repudiatur, & «
à Deo fuiſſe percuſſus legitur in Geſtis Romanorum Pontifi- « [y] Sup. *diſt.*
cum hoc modo [y] [Anaſtaſius II. natione Romanus, &c. « 19.
Require retrò in tractatu Decretalium Epiſtolarum.

¶ CORR. ROM. *a Sed hoc enim.*] Suprà *diſt.* 19. *c. Anaſtaſius*, oſtenſum eſt immeritò reprehenſum eſſe Anaſtaſium, & veriſſima eſſe, quæ ipſe de Acacio ſcripſit, & decrevit.

GRATIAN. „ ITEM objicitur illud

XCVII. AUGUSTINI *lib.* 2. contra Epiſt. Parmeniani, *c.* 13. [fortè c. an. 400. *ibid.*]

Qui recedit ab Eccleſia, nec Baptiſma, nec jus dandi amittit.

[z] *Stat. dist.* 25. Alger. *l.* 3. *c.* 10. Pann. *l.* 1. *c.* 2. *c.* 80.
[a] Ivo, *p.* 2. *c.* 97. Pann. *l.* 3. *c.* 77.

QUod quidam [z] dicunt, Baptiſma, quod accepit *a*, non amittit, qui recedit ab Eccleſia; ſed jus tamen dandi quod accepit, amittit; multis modis apparet fruſtrà, & inaniter dici. §. 1. Primò, quia nulla [a] oſtenditur cauſa, cur ille, qui ipſum Baptiſmum amittere non poteſt, jus dandi amittere poſſit. Utrumque enim Sacramentum eſt, & quadam conſecratione utrumque homini datur; illud, cùm baptizatur; iſtud, cùm ordinatur: ideóque in Catholica utrumque non licet iterari. §. 2. Nam ſi quando ex ipſa parte venientes etiam Præpoſiti pro bono pacis correcto [b] ſchiſmatis errore ſuſcepti ſunt; etſi viſum eſt opus eſſe, ut eadem officia gererent, quæ gerebant; non ſunt rurſùs ordinandi [c]; ſed ſicut Baptiſmus in eis, ita Ordinatio manſit integra; quia in præciſione fuerat vitium (quod unitate pacis [d] eſt correctum) non in Sacramentis, quæ ubicumque ſunt, ipſa vera ſunt. Et cùm expedire hoc videatur Eccleſiæ, ut Præpoſiti eorum venientes ad Catholicam ſocietatem, honores ibi ſuos non adminiſtrent; non eis tamen ipſa Ordinationis Sacramenta detrahuntur, ſed manent ſuper eos. Ideóque non eis in populo manus imponitur, ne non homini, ſed ipſi Sacramento fiat injuria. *& infrà.* §. 3. Sicut autem habent in Baptiſmo, quod per eos dari poſſit; ſic in Ordinatione jus dandi: utrumque quidem ad perniciem ſuam, quamdiu charitatem non habent unitatis: ſed tamen aliud eſt, prorſùs non habere; aliud, perniciosè habere; aliud, ſalubriter habere. Quidquid non habetur, dandum eſt, cùm opus eſt dari: quod verò perniciosè habetur, per correctionem depulſa pernicie, agendum eſt, ut ſalubriter habeatur. Quamquam, & ſi Laicus aliquâ pereuntis [e] dederit neceſſitate compulſus, quod cùm ipſe acciperet, dandum eſſe addidicit; neſcio, an pie quiſquam dixerit eſſe repetendum. Nulla enim cogente neceſſitate ſi fiat, alieni muneris uſurpatio eſt. Si autem neceſſitas urgeat, aut nullum, aut veniale delictum eſt. Sed, etſi nulla neceſſitate uſurpetur, & à quolibet cuilibet detur; quod datum fuerit, non poteſt dici non datum, quamvis rectè dici poſſit illicitè datum. Illicitam ergo uſurpationem corrigit reminiſcentis, & pœnitentis affectus. Quòd ſi non correxerit, manebit ad pœnam uſurpatoris quod datum eſt, vel ejus, qui illicitè dedit, vel ejus, qui illicitè accepit: non tamen pro non dato habebitur. Neque ullo modo *β* per devotum militem, quod à privatis uſurpatum eſt, ſignum Regale violabitur.

[b] *al.* correpto.
[c] *al.* ordinati.
[d] *al.* unitatis pace.
[e] alicui pereunti.

§. 4. Si enim aliqui furtim, & extraordinariè non in monetis publicis aurum, vel argentum *γ* percutiendo ſignaverint, cùm fuerit deprehenſum, nonne illis punitis, aut indulgentiâ liberatis, cognitum Regale ſignum thefauris Regalibus cogetur inferri? *& paulò pòſt.* §. 5. Si fortè illum militiæ characterem in corpore ſuo, non militans pavidus exhorruerit, & ad Clementiam Imperatoris confugerit, ac precæ fuſa, & impetratâ jam venîâ militare crepérit; numquid homine liberato, atque correcto, character ille repetitur? ac non potiùs agnitus approbatur? An fortè minùs hærent Sacramenta Chriſtiana, quàm corporalis hæc nota; cùm videamus nec Apoſtatas carere Baptiſmate, quibus utique per pœnitentiam redeuntibus non reſtituitur, & ideò amitti non poſſe judicatur? *& paulò pòſt.*

§. 6. De iis, qui ab Eccleſiæ unitate ſeparati ſunt, nulla jam quæſtio eſt, quin & habeant, & dare poſſint, & quin perniciosè habeant, perniciosèque tradant extra vinculum pacis. *& infrà.* §. 7. Neutri Sacramento injuria facienda eſt. *& infrà.* §. 8. Sicut non rectè habent, qui ab unitate diſcedunt, ſed tamen habent, & ideò redeunti non redditur; ſic etiam non rectè dat, qui ab unitate diſcedit: ſed tamen dat; & ideò, quod ab eo accepit venienti ad unitatem non iteratur. *& infrà.* §. 9. Sicut redeunti non redditur, quod & foris habebat; ſic venienti repetendum non eſt, quod etiam foris accepit. Unde conſequenter intelligitur perverſitatem hominum eſſe corrigendam; ſanctitatem autem Sacramentorum in nullo perverſo eſſe violandam. Conſtat enim eam in perverſis, & ſceleratis hominibus, ſive in eis, qui intùs ſunt, ſive in eis, qui foris ſunt, impollutam, atque inviolabilem permanere; & quia dicuntur ea mali polluere, quantùm in ipſis eſt, dicuntur; cùm illa impolluta permaneant: ſed in bonis permanent ad præmium, in malis permanent ad judicium. *& infrà.* §. 10. Quomodo Catholici [f] non clarificant Deum, qui promiſſa ejus nullis hominum ſceleribus, quominus impleréntur, impediri poſſe confidunt? qui Sacramenta ejus tam debita veneratione proſequuntur, ut ea, ſi etiam ab indignis tractata fuerint, illis ſua perverſitate damnatis, illa intemeratâ ſanctitate permanere demonſtrentur?

[f] *Eod.* 2. *lib. c.* 19.

¶ CORR. ROM. *a Quod accepit.*] Sic etiam Algerus, licèt paulò aliter habeat originale.

β Neque ullo modo.] Hæc uſque ad verbum, *violabitur*, addita ſunt ex originali: ex quo etiam aliis locis Caput hoc locupletatum eſt.

γ Vel argentum.] In codicibus B. Auguſtini impreſſis ſequitur, *ſed æs*, in duobus autem manuſcriptis Vaticanis, *vel æs.*

Ex his verbis Auguſtini conſtat, in omnibus tam Apoſtatis, quàm Hæreticis, vel damnatis permanere Chriſti Sacramenta vera, quantùm ad ſe, & ſancta; & niſi pœnitentiâ, vel indulgentiâ ſubventum fuerit, ad damnationem uſurpatoris pervenient, vel habentis, vel dantis, vel accipientis. Quid ergo prodeſt, quòd vera, & ſancta ſunt, cùm uſurpatores ſuos æquè perimant, ac ſi eſſent mala, & noxia? Craſſus aurum ſitivit, & aurum bibit: æquè periit vero auro, ſicut vero veneno. §. 1. Item aurum [g] æquè verum eſt in arca furis, ſicut in theſauris Regis. Sed à fure, quia illicitè habetur, illicitè datur, vel accipitur: à Rege autem licitè habetur, licitè datur, & accipitur; ideò ipſe fur, & communicator furti (niſi fortè de conſcientia furti ſe purgaverit) ut perhibet Gelaſius ad Anaſtaſium Imperatorem, uterque juſtè, & dignè damnabitur. §. 2. Opponitur autem huic ſententiæ Auguſtini: poteſtas dandi Baptiſmum, & jus conſecrandi Dominicum corpus, & largiendi ſacros Ordines, plurimùm inter ſe differunt. Suſpenſo enim, vel depoſito Sacerdote, nulla ei relinquitur poteſtas ſacrificandi. Sacramentum tamen Baptiſmi non ſolùm à Sacerdote depoſito, vel Laico Catholico, verùm etiam ab Hæretico, vel Pagano ſi miniſtratum fuerit, nulla reiteratione violabitur; nulla autem ratio finit, ut inter Sacerdotes habeantur, qui de manibus Laici, vel Pagani oleum ſacræ (immò execrandæ) unctionis aſſumunt. Non ergo conſequenter colligitur, ut ſi recedentibus à fide jus baptizandi relinquitur, poteſtas etiam diſtribuendi ſacros Ordines relinquatur; quamvis utrumque à confecratione proveniat. Degradatus enim Epiſcopus poteſtatem largiendi ſacros Ordines non habet, facultatem tamen baptizandi non amiſit.

[g] Alger *l.* 3. *c.* 12.

§. 3. Sed ne Auguſtinum *a* in hac ſententia penitùs reprobemus; intelligamus aliud eſſe poteſtatem diſtribuendi Ordines ſacros; aliud eſſe executionem illius poteſtatis. Qui enim intra unitatem Catholicæ Eccleſiæ conſtituti, Sacerdotalem, vel Epiſcopalem unctionem accipiunt, officium, & executionem ſui officii ex conſecratione adipiſcuntur. Recedentes verò ab integritate fidei poteſtatem acceptam Sacramento tenus retinent; effectu ſuæ poteſtatis penitùs privantur: ſicut conjugati ab invicem diſcedentes, conjugium ſemel initum non diſſolvunt; ab opere tamen conjugali inveniuntur alieni. §. 4. De his ergo, qui acceptâ Sacerdotali poteſtate ab unitate Catholicæ Eccleſiæ recedunt, loquitur Auguſtinus; non de illis, qui in ſchiſmate vel hæreſi poſiti Sacerdotalem unctionem accipiunt. Aliòquin eſſet contrarius Calchedonenſi Concilio [h], in quo ordinati à Simoniacis, in nullo proficere judicantur; & Innocentio [i], qui ordinatos à ceteris Hæreticis, per pravam manûs impoſitionem ſolam damnationem, & capitis vulnus affecutos teſtatur. §. 5. Quamvis poſſit generaliter dici Sacramenta, quæ apud Hæreticos non aliter, quàm in Eccleſia Dei celebrantur, vera, & rata eſſe, quantùm ad ſe; falſa verò, & inania quantùm ad effectum, & in iis, à quibus malè tractantur, & in illis, à quibus malè ſuſcipiuntur. Nec mirum. Ipſa enim Salus noſtra buccellam Judæ dedit: ſtatim cum buccella [k] non bonus, ſed malignus Spiritus intravit: quare? non quia bonus non daret bonum: ſed quia malus malè accepit bonum: ſicque bonum, effectum bonum non habuit, quia, ubi illud faceret, non invenit. §. 6. Item Dominus [l] in patria ſua præſens, & verus affuit: non per malum Miniſtrum, ſed per ſeipſum nihil potuit; quia fidem non invenit, pro perfidia aliorum non caruit ſua veritate, ſed effectûs boni virtute.

[h] Sup. *eâd. c. ſi quis Epiſcopus.*
[i] Sup. *eâd. c. hi, qui.*
[k] *Joan.* 13.
[l] *Matth.* 13.

§. 7. Quod ut planè in omnibus Sacramentis oſtenderet, bis eſt transfiguratus, cùm eſſet in carne. In una transfiguratione [m], ſicut Sol, apparuit mirabilis, ut fides credentium augeretur ad contemplandam cæleſtem gloriam ſuper ſe elevatam. In altera, ut peregrinus, & incognoſcibilis de ſe dubitantibus ire longiùs ſe finxit [n], & ne agnoſceretur, oculos eorum tenuit: ad quid aliud? niſi, ut quia per fidem non erat in cordibus eorum, longiùs ſe ab eis recedere oſtenderet; & quia ipſum non credebant eſſe, quod erat, viderent & eum alium, quàm erat? Ecce in utraque viſione, fua erat præſentia, & veritas: ſed in una exercebatur fides, ut magis crederent, quàm credebant: in altera tenebatur incredulitas, ne etiam agnoſcerent, quod videbant. Sacramentum ergo corporis & ſanguinis ſui aliis eſt ad ſalutem, aliis ad judicium. Fides etiam, quamvis ſit vera, tamen ſine operibus [o] mortua eſt. Sic & omnes decem Virgines æqualiter erant Virgines: ſed ex his quinque [p] erant fatuæ, & quinque prudentes. Æqua erat Virginitatis veritas; ſed pro ejuſdem Virginitatis intentione non omnibus æqua meriti identitas. Sic etiam eſt æs ſonans [q], aut cymbalum tinniens, Martyrium, vel Eleëmoſyna, quam neſcit charitas. Si verò cæcus cæco lucernæ miniſtret veritatem; neuter tamen ideò magis ſuam illuminat cæcitatem: Sic & Malus miniſtrat Malo vera Sacramenta; ſed non ideò dona Spiritualia; quia malis eorum meritis Spiritus Sanctus impeditur, ne in eis, quod ſuum eſt, operetur. Unde Innocentius [r], cùm Hæreticorum Baptiſma concedat eſſe ratum, non tamen ex illo Baptiſmate concedit haberi Spiritum Sanctum. Et Leo [s] hos, qui formam Baptiſmatis acceperunt, non ſinit rebaptizari: ſed jubet ejus invocationem, & manûs impoſitionem à Catholicis Sacerdotibus conſequi. Sciendum verò eſt, quòd Sacramenta Hæreticorum dicuntur irrita, vel etiam damnanda, falſa, & inania, non quantum ad ſe, cùm ſint ſancta, & vera

[m] *Matth.* 17.
[n] *Luc.* 24.
[o] *Jac.* 2.
[p] *Matth.* 25.
[q] 1. *Cor.* 13.
[r] Sup. *eâd. c. Arianos.*
[s] Sup. *eâd. c. hi, qui.*